

Sygn. akt IV Pa 55/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2024 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Matusiak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 lutego 2024 roku w Sieradzu

sprawy z powództwa T. Ł.

przeciwko Komendzie (...)Państwowej Straży Pożarnej w W.

o dopuszczenie do pracy i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu - Sądu Pracy

z dnia 20 października 2023r. sygn. akt IV P 30/23

1. oddala apelację,

2. zasądza od T. Ł. na rzecz Komendy (...)Państwowej Straży Pożarnej w W. kwotę 1.350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sygn. akt IV Pa 55/23

UZASADNIENIE

W pozwie, wniesionym do Sądu Rejonowego w Wieluniu – Sądu Pracy, T. Ł. wystąpił przeciwko Komendzie (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. o dopuszczenie do wykonywania obowiązków służbowych, z wyłączeniem obowiązków związanych z wykonywaniem czynności Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej i zasądzenie kwoty 42 341,60 zł tytułem zaległego uposażenia za okres od 03 sierpnia 2022 r. do dnia dopuszczenia do pracy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu żądania powód podniósł, iż zatrudniony jest w pozwanej Komendzie na stanowisku Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej, gdzie wykonywał służbę jako strażak w sposób należyty, zgodnie z obowiązującymi przepisami i zasadami etyki zawodowej. W związku ze wszczęciem przez Prokuraturę Okręgową w P. postępowania przygotowawczego, dotyczącego naruszeń związanych z wykonywaniem czynności służbowych, postanowieniem z dnia 21 lipca 2022 r. Prokurator Prokuratury Okręgowej w (...) zawiesił powoda w czynnościach Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej w W.. W konsekwencji Komendant (...)Państwowej Straży Pożarnej w W. wszczął postępowanie w sprawie zawieszenia strażaka na podstawie art. 39 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej; w wyniku postępowania administracyjnego powód zawieszony został w czynnościach służbowych na podstawie decyzji Komendanta nr (...) na okres od dnia 03 sierpnia 2022 r. do 31 października 2022 r., z czym związane było zawieszenie płatności 50% uposażenia. W związku z upływem terminu zawieszenia Komendant podjął czynności w sprawie przedłużenia zawieszenia na dalszy okres. Powód nie został poinformowany o wszczęciu postępowania w sprawie dalszego zawieszenia, jak też nie otrzymał postanowienia o wszczęciu postępowania; w dniu 26 października 2022 r. podczas spotkania w siedzibie pozwanej Komendy (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. powód poinformowany został przez

Komendanta o wydaniu decyzji nr (...) z dnia 26 października 2022 r. o zawieszeniu powoda do czasu prawomocnego wyroku sądu. Decyzja ta, która nie została doręczona adresatowi, w jego ocenie nie wywołuje skutków prawnych jako nie występująca w obrocie prawnym. Nadto decyzja ta została wydana z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ powód nie został zawiadomiony o wszczęciu postępowania, nie miał możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. T. Ł. zaznaczył, że co prawda postanowieniem prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. został wprawdzie zawieszony w zakresie pełnienia obowiązków Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej, jednakże od 01 listopada 2022 r. mógł wykonywać inne obowiązki służbowe w Komendzie (...) Państwowej Straży Pożarnej w W., do których nie został dopuszczony mimo zgłoszonej gotowości do podjęcia czynności służbowych. Powód podniósł przy tym, iż z uwagi na brak wprowadzenia do obrotu prawnego decyzji nr (...) dotyczącej również zawieszenia płatności 50% należnego uposażenia, uzasadnione jest roszczenie o zapłatę kwoty 42 341,60 zł tytułem uposażenia od dnia 03 sierpnia 2022 r. Zgodnie bowiem z art. 107 ust. 2 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, w razie uchylenia zawieszenia w czynnościach służbowych strażak otrzymuje zawieszoną część uposażenia oraz obligatoryjne podwyżki uposażenia wprowadzone w okresie zawieszenia.

Wnosząc o oddalenie powództwa pozwana Komenda (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. podniosła, iż powód jest podejrzany o popełnienie przestępstwa przeciwko działalności instytucji państwowych z art. 228 k.k., polegającego na przyjmowaniu korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy w związku z pełnieniem funkcji publicznej, a zarzucany powodowi czyn związany jest z wykonywaniem obowiązków służbowych. W następstwie postawionych T. Ł. zarzutów, w dniu 26 października 2022 r. Komendant K. B. podjął próbę doręczenia powodowi decyzji nr (...) w siedzibie Komendy (...) Państwowej Straży Pożarnej w W.; powód odmówił pokwitowania odbioru decyzji. W efekcie pozwana Komenda uznała decyzję nr (...) za doręczoną w dniu 26 października 2022 r. a tym samym powództwo o zapłatę uposażenia należy uznać za nieuzasadnione, ponieważ do tej pory nie doszło do uchylenia zawieszenia powoda w czynnościach służbowych.

Wyrokiem, wydanym w dniu 20.10.2023r., Sąd Rejonowy w Wieluniu: w pkt 1. oddalił powództwo; w pkt 2 nie obciążył powoda T. Ł. kosztami postępowania na rzecz pozwanej Komendy (...) Państwowej Straży Pożarnej w W.

Rozstrzygnięcie to zostało poprzedzone następującymi ustaleniami Sądu Rejonowego i ich oceną prawną:

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2022 r. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w P., zastosowany został wobec T. Ł. środek zapobiegawczy w postaci zawieszenia w czynnościach Zastępcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej w W.. Pismem z dnia 25 września 2023 r. Komendant (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. zwrócił się do Prokuratury Okręgowej w P. o wykładnię lub uzupełnienie postanowienia z dnia 21 lipca 2022 r. o zakres czynności, w pełnieniu których zawieszono T. Ł.. W odpowiedzi Prokurator Prokuratury Okręgowej w P. w piśmie z dnia 03 października 2023 r. podniósł, iż celem zastosowania środków zapobiegawczych w procesie karnym jest prawidłowe zabezpieczenie jego toku, w tym wypadku chodziło o odsunięcie od pełnienia funkcji kierowniczej Zastępcy Komendanta. Decyzją nr (...) z dnia 03 sierpnia 2022 r. Komendant (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. zawiesił w czynnościach służbowych st. kpt. inż. T. Ł. - Zastępcę Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej w Komendzie (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. na okres od dnia 03 sierpnia 2022 r. do dnia 31 października 2022 r., jednocześnie zawieszając 50% należnego uposażenia na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 3, art. 39 ust. 1 i art. 107 ust. 1 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej. Decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją z dnia 19 września 2022 r. (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w Ł.. Do ponownego zawieszenia powoda w czynnościach służbowych doszło na mocy decyzji nr (...), wydanej w dniu 26 października 2022 r. przez Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W., która obejmowała okres od 01 listopada 2022 r. do czasu uzyskania prawomocnego wyroku sądu; decyzją tą zawieszono także płatność 50% należnego uposażenia na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 3, art. 39 ust. 3 i art. 107 ust. 1 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej. Przedstawiając okoliczności, związane z zapoznaniem się powoda z powyższą decyzją Sąd I instancji ustalił, iż w dniu 26 października 2022 r. T. Ł. przyjechał do Komendy (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. w celu uzyskania opinii przełożonego, którą zamierzał przedstawić w Sądzie Rejonowym w P. rozpoznającym zażalenie na postanowienie prokuratora z dnia 21 lipca 2022 r. o zastosowaniu środków zapobiegawczych. Komendant odmówił podpisania opinii przedstawionej przez powoda i poinformował, że zawiesza dalej powoda w czynnościach służbowych. Jako świadka podjętej czynności, związanej z doręczeniem

powodowi decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych Komendant przywołał starszego specjalistę do spraw kadr M. D.. W obecności M. D. Komendant poinformował powoda o treści decyzji, wręczając mu dokument; T. Ł. oddał decyzję Komendantowi informując, iż powinna ona zostać doręczona zgodnie z KPA. Jednocześnie powód poinformował, że w dniu następnym po rozprawie stawi się i odbierze decyzję. Następnie pismem z dnia 05 maja 2023 r. powód wezwał Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. do dopuszczenia do wykonywania obowiązków służbowych oraz zapłaty zaległego uposażenia podnosząc, iż decyzja z dnia 26 października 2022 r. nr (...) nie została mu doręczona i nie funkcjonuje w obrocie prawnym a tym samym od dnia 1 listopada 2022 r. może wykonywać inne obowiązki służbowe w Komendzie (...) PSP w W., przy uwzględnieniu brzmienia postanowienia Prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. z dnia 21 lipca 2022 r. o zawieszeniu w zakresie pełnienia obowiązków Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej. Wezwanie powoda uznane zostało przez Komendanta PSP w W. w piśmie z dnia 15 maja 2023 r. za bezpodstawne.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy zaznaczył, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż po wydaniu przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. postanowienia z dnia 21 lipca 2022 r. o zawieszeniu powoda na podstawie art. 276 k.p.k. w czynnościach Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej w W., Komendant (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. wydał decyzję nr (...) o zawieszeniu powoda w czynnościach służbowych na okres do dnia 31 października 2022 r. na podstawie art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2022 r., poz. 1969), zgodnie z którym strażak zawiesza się w czynnościach służbowych, na czas nie dłuższy niż 3 miesiące, w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe umyślne. Przed upływem terminu zawieszenia, w dniu 26 października 2022 r., Komendant (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. wydał kolejną decyzję nr (...) o zawieszeniu powoda w czynnościach służbowych na okres od dnia 1 listopada 2022 r. do czasu uzyskania prawomocnego wyroku sądu na podstawie art. 39 ust. 2 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, przewidującego możliwość zawieszenia strażaka w czynnościach służbowych, na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy, w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo nieumyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe nieumyślne albo postępowania dyscyplinarnego, jeżeli jest to celowe z uwagi na dobro postępowania lub dobro służby. W związku z zawieszeniem powoda w czynnościach służbowych zawieszona została płatność należnego uposażenia na podstawie art. 107 ust. 1 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, zgodnie z którym strażakowi zawieszonemu w czynnościach służbowych zawiesza się od najbliższego terminu płatności 50% należnego uposażenia. Stosownie do treści art. 107 ust. 2 powołanej ustawy, w razie uchylecia zawieszenia w czynnościach służbowych, strażak otrzymuje zawieszoną część uposażenia oraz obligatoryjne podwyżki tego uposażenia wprowadzone w okresie zawieszenia, chyba że został zwolniony ze służby z powodu skazania prawomocnym wyrokiem sądu albo ukarany karą dyscyplinarną wydalenia ze służby. Sąd orzekający zaznaczył, że zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej zawieszenie strażaka w czynnościach służbowych w komendzie powiatowej następuje na podstawie decyzji administracyjnej wydawanej przez przełożonego – komendanta powiatowego, od której strażakowi służy odwołanie do wyższego przełożonego. Na podstawie powołanego przepisu w dniu 26 października 2022 r. wydana została przez przełożonego powoda - Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. decyzja nr (...) o zawieszeniu w czynnościach służbowych i zawieszeniu płatności 50% uposażenia, która nie została uchylona ani zmieniona. Od tej decyzji powodowi przysługiwało prawo do wniesienia odwołania do (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej. Sąd Rejonowy podkreślił, iż nie należy do jego kognicji kontrola prawidłowości podjęcia przez przełożonego powoda decyzji administracyjnej o zawieszeniu w czynnościach służbowych. W efekcie wydanie decyzji o zawieszeniu powoda w czynnościach służbowych na podstawie art. 39 ust. 2 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej oznacza, iż powództwo o dopuszczenie powoda do pracy podlega oddaleniu. Tym samym, skoro nie doszło do uchylecia zawieszenia powoda w czynnościach służbowych, to oddaleniu podlega również powództwo o zasądzenie zawieszonych części uposażenia. Sąd orzekający nie obciążył powoda kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację materialną i rodzinną powoda, który w okresie zawieszenia otrzymuje 50% uposażenia, ma na utrzymaniu troje uczących się dzieci i spłaca zobowiązania z tytułu kredytu.

Apelację od całości wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu, oddalającego powództwo, wywiódł powód. Pełnomocnik T. Ł. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przez:

- uznanie przez Sąd, że powód został zawieszony w czynnościach służbowych na podstawie decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r. do czasu prawomocnego wyroku sądu, podczas gdy przedmiotowa decyzja nie została doręczona powodowi jako stronie postępowania administracyjnego, co skutkuje tym, że decyzja nr (...) nie występuje w obrocie prawnym, a co więcej powód nie został zawiadomiony o wszczęciu przedmiotowego postępowania, możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a tym samym uniemożliwiono mu czynny udział w sprawie, której przedmiotem było zawieszenie go w czynnościach służbowych;

- uznanie przez Sąd, że podczas spotkania w dniu 26 października 2022 r. w Komendzie (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. wręczono powodowi decyzję nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r., podczas gdy zeznania świadka M. D. o wręczeniu decyzji powodowi i odmowie pokwitowania jej przyjęcia pozostają w sprzeczności z uprzednim zachowaniem powoda przy wydawaniu pierwszej decyzji o zawieszeniu, która została doręczona powodowi osobiście, a powód nie odmówił jej przyjęcia;

- uznanie przez Sąd, że podczas spotkania w dniu 26 października 2022 r. w Komendzie (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. wręczono powodowi decyzję nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r., podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby Komendant (...) Państwowej Straży Pożarnej lub uczestniczący w spotkaniu M. D. przedłożyli powodowi potwierdzenie odbioru celem pokwitowania odbioru pisma;

- uznanie przez Sąd, że podczas spotkania w dniu 26 października 2022 r. w Komendzie (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. wręczono powodowi decyzję nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r., podczas gdy z wyjaśnień pozwanego wynika, z jednej strony, że powód przeczytał ww. decyzję, a z drugiej strony wskazuje, że powód po przeczytaniu decyzji dopytywał o okres zawieszenia, natomiast informacja o okresie zawieszenia znajduje się na pierwszej stronie decyzji i jest wyodrębniona w ramach sentencji decyzji, co potwierdza fakt, iż nie nastąpiło wręczenie decyzji, a jedynie poinformowanie o zawieszeniu, a wyjaśnienia pozwanego są niewiarygodne;

- uznanie za wiarygodne zeznania świadka M. D. oraz wyjaśnień K. B. na fakt wręczenia powodowi decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r., podczas gdy pozostają one w sprzeczności w zakresie przebiegu spotkania w dniu 26 października 2023 r.;

Apelujący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił również naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz.U. z 2022 r. poz. 1969 ze zm.) w związku z art. 276 Kodeksu postępowania karnego poprzez przyjęcie, że Komendant (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. mógł dokonać zawieszenia powoda w czynnościach służbowych, gdy na dzień wydawania decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022r. obowiązywało zawieszenie powoda w czynnościach służbowych Zastępcy Dowódcy Ratowniczo-Gaśniczej na podstawie postanowienia Prokuratora Okręgowego w P. z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt (...) o poręczeniu majątkowym i oddaniu pod dozór Policji oraz zawieszeniu w czynnościach, które uniemożliwiałoby wydanie decyzji przez Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W.;

- art. 8 Kodeksu pracy poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy Komendant (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. wykorzystując zajmowane stanowisko kierownicze oświadczył powodowi o dalszym zawieszeniu w czynnościach służbowych bez uprzedniego poinformowania powoda o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiotowej

sprawie, możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a ostatecznie bez doręczenia decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r.

Mając na względzie podniesione zarzuty naruszenia prawa materialnego i procesowego pełnomocnik powoda wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, tj. dopuszczenie powoda, st. kpt. T. Ł. - Zastępcę Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej w Komendzie (...) Państwowej Straży Pożarnej w W., do wykonywania obowiązków służbowych, z wyłączeniem obowiązków związanych z wykonywaniem czynności Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej zgodnie z postanowieniem Prokuratora Okręgowego wP. z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt (...), o poręczeniu majątkowym i oddaniu pod dozór Policji oraz zawieszeniu w czynnościach służbowych; b) zasądzenie na rzecz powoda kwoty 42.341,60 zł tytułem zapłaty zaległego uposażenia należnego st. kpt. T. Ł. za okres od dnia 3 sierpnia 2022 r. do dnia dopuszczenia powoda do pracy wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi oddzielnie za każdy miesiąc do dnia zapłaty;

2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za obie instancje.

W przypadku oddalenia apelacji pełnomocnik skarżącego wniósł o nieobciążanie powoda kosztami postępowania apelacyjnego oraz kosztami zastępstwa procesowego z uwagi na jego trudną sytuację materialną i finansową, związaną z otrzymywaniem jedynie 50% uposażenia w związku z jego zawieszeniem w czynnościach w sytuacji posiadania na utrzymaniu trójki uczących się dzieci oraz zobowiązań kredytowych. W tej sytuacji obciążenie powoda kosztami postępowania oraz kosztami zastępstwa procesowego znacząco wpłynęłoby na jego sytuację materialną i zagrażałoby zaspokojeniu podstawowych potrzeb rodziny powoda.

Uzasadniając zajęte we wniesionym środku odwoławczym stanowisko apelujący podkreślił, iż strona powodowa nie dąży do rozważenia i oceny przez Sąd prawidłowości decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r. pod względem merytorycznym, gdyż możliwość podważenia podstaw faktycznych oraz prawnych wydanej przedmiotowej decyzji leży w kognicji Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w Ł. oraz sądów administracyjnych w ramach skargi na indywidualny akt. Istotą złożonego środka zaskarżenia jest natomiast wykazanie braku doręczenia przedmiotowej decyzji co powoduje, że wydany przez Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej akt nie wywołuje skutków prawnych. Apelujący zaznaczył, iż decyzja administracyjna jako indywidualny akt zewnętrzny skierowany do konkretnie oznaczonego podmiotu, mimo jego podpisania przez organ, który ją wydał, nie wchodzi do obrotu prawnego i nie wywołuje żadnych skutków prawnych przed jej prawidłowym doręczeniem adresatowi. Uzewnętrznienie decyzji w stosunku do strony stwarza nową sytuację procesową, a więc możliwość wniesienia odwołania. (...) Dopiero od tego momentu decyzja wiąże organ administracji publicznej i stronę, a następnie wywołuje skutki określone przez przepisy prawa (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2020 r., sygn. akt II SAB/Wa 478/19). W ocenie strony powodowej, Sąd orzekający wadliwie przyjął, że powód został zawieszony w czynnościach służbowych na podstawie decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r. do czasu prawomocnego wyroku sądu, w sytuacji, gdy przedmiotowa decyzja nie została doręczona powodowi jako stronie postępowania administracyjnego, co skutkuje tym, że przedmiotowa decyzja nie występuje w obrocie prawnym. Nadto nie bez znaczenia pozostaje fakt, że powód nie został zawiadomiony o wszczęciu przedmiotowego postępowania, możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a tym samym uniemożliwiono mu czynny udział w sprawie, której przedmiotem było jego zawieszenie w czynnościach służbowych. Istotne jest również i to, że strona pozwana nie zakwestionowała w postępowaniu przed Sądem I instancji faktu, że pomiędzy wydaniem pierwszej decyzji z dnia 3 sierpnia 2022 r. a 26 października 2022 r. powód nie został poinformowany o zamiarze wydanie kolejnej decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych przez Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W..

Zdaniem apelującego Sąd I instancji błędnie ustalił stan faktyczny na podstawie wzajemnie sprzecznych zeznań K. B., Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. oraz świadka M. D., pomijając także niespójność samych wyjaśnień K. B., co czyni wątpliwym fakt próby doręczeniu decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży

Pożarnej z dnia 26 października 2022 r. Wykazując niespójność twierdzeń K. B. apelujący zacytował treść zeznań przedstawiciela pozwanego z rozprawy z dnia 20.10.2023r., które odnosiły się do spotkania z dnia 26.10.2022r. K. B. zeznał wówczas cyt.: „Następnie wręczyłem powodowi decyzję nr (...) zawieszając go w czynnościach służbowych do czasu uprawomocnienia się wyroku sądowego. Powód decyzję przyjął, przeczytał, a następnie odłożył ją na moje biurko i powiedział, że proszę działać zgodnie z KPA. W związku z tym podjąłem decyzję o wezwaniu do mojego gabinetu M. D., strażaka, pracownika ds. kadrowych, w charakterze świadka. Następnie ponownie decyzję wręczyłem powodowi, nie umiem określić jak długo decyzję trzymał w ręku, decyzja ta ponownie powędrowała na moje biurko”. Natomiast na rozprawie w dniu 3 października 2022 r. K. B. wskazał, że, cyt.:” wyciągnąłem decyzję nr (...) w sprawie przedłużenia zawieszenia kapitana Ł. w czynnościach służbowych, odczytałem ją i przekazałem do rąk własnych T. Ł.. (...) Następnie powód powiedział, że nie odbierze tej decyzji i faktycznie tym stanem byłem zbulwersowany, bo jesteśmy jednostką mundurową i polecenia i rozkazy pewne są przekazywane zdecydowanie. Poprosiłem do gabinetu M. D. i w jego towarzystwie poprosiłem jeszcze raz powoda o odbiór decyzji, którą trzymał cały czas w ręku ”. Z porównania ww. zeznań wynika, że K. B. jednym razem wskazuje, że odczytał decyzję powodowi, a następnie ją wręczył, a następnym razem opisując zdarzenie wskazuje, że decyzji nie odczytywał, tylko przekazał powodowi do zapoznania. Co istotne, według K. B., raz powód odłożył decyzję na biurku, a następnie ponownie dokonał jej wręczenia w obecności świadka M. D., natomiast w kolejnych wyjaśnieniach zmienił przebieg zdarzenia wskazując, że do momentu wejścia świadka M. D., powód trzymał cały czas decyzję w dłoniach. Warto przy tym zwrócić uwagę, że świadek M. D. nie mógł określić dokładnego przebiegu spotkania, gdyż wskazywał, że cyt.: „Jak wszedłem do biura powód trzymał tę decyzję w ręku, a komendant informował go co to jest za decyzja. Jak wszedłem to przerwał i powiedział po co zostałem wezwany, że będę świadkiem i jeszcze raz powtórzył całą tę decyzję co zawiera. Powód otrzymał decyzje czytając ją, przewracając. ” Tożsama sytuacja ma miejsce w przypadku zwrotu decyzji, gdy świadek twierdził, że decyzja została oddana Komendantowi(...) Państwowej Straży Pożarnej - cyt. „Następnie oddał ją komendantowi i stwierdził, że proszę mi przesłać zgodnie z KPA ”, a według wyjaśnień Komendanta, decyzja została odłożona na biurko - cyt.: „Następnie ponownie decyzję wręczyłem powodowi, nie umiem określić jak długo decyzję trzymał w ręku, decyzja ta ponownie powędrowała na moje biurko”. Apelujący podniósł, że w zakresie relacji ze zdarzenia dokonywanej przez świadka M. D. istotne znaczenie ma opinia o przebiegu służby, którą trzymał w rękach powód, a która została przekazana świadkowi do przeczytania i zaopiniowania. W ocenie powoda, świadek myli przedmiotową opinię z rzekomo przekazywaną i doręczaną decyzją o zawieszeniu.

Pełnomocnik powoda zwrócił także uwagę na pojawiające się wątpliwości co do uznania przez Sąd, że podczas spotkania w dniu 26 października 2022 r. w Komendzie (...)Państwowej Straży Pożarnej w W. wręczono powodowi decyzję nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r., co wynika również z faktu, że według wyjaśnień pozwanego, z jednej strony powód przeczytał ww. decyzję, a z drugiej strony powód po przeczytaniu decyzji dopytywał o okres zawieszenia, cyt.: „ Wyraźnie widziałem, że czytał tę decyzję, zapytując mnie, na jak długo będzie zawieszony w czynnościach”. Oceniając tak zrelacjonowany przebieg rozmowy w aspekcie zasad logiki i doświadczenia życiowego należy wskazać, że zapoznając się decyzją o zawieszeniu powód winien przeczytać sentencję decyzji, która rzekomo została mu wręczona przez Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W., w szczególności że sentencja została wyodrębniona w treści decyzji i znajdowała się na pierwszej stronie. Warto przy tym pamiętać, że powód wielokrotnie prowadził postępowania administracyjne w ramach realizowanych obowiązków służbowych, więc posiadał wiedzę i doświadczenie w zakresie wydawania decyzji, ich struktury, a także analizy i wykładni ich treści. W związku z tym, z rzekomo doręczoną decyzją zapoznawałaby się osoba, która wielokrotnie przygotowywała treść decyzji administracyjnych, a więc bezproblemowo mogłaby zdekodować treść decyzji i ustalić okres zawieszenia. W konsekwencji jedynym wyjaśnieniem dopytywania się powoda o okres zawieszenia jest przyjęcie założenia, że T. Ł. został wówczas jedynie poinformowany o zawieszeniu, bez otrzymania treści decyzji. W związku z tym nie ma podstaw do stwierdzenia, że pozwany doręczył powodowi decyzję, w sytuacji gdy powód dopytywał się pozwanego o podstawowy element treści decyzji. Z prezentowanym przez powoda przebiegiem zdarzeń koreluje stwierdzenie przez K. B., Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W., że przy doręczeniu osobiście powodowi pierwszej decyzji o zawieszeniu na okres od 3 sierpnia 2022 r. do 31 października 2022 r., powód nie kwestionował metod doręczenia. Pełnomocnik T. Ł. zwrócił przy tym uwagę, że w przypadku ww. decyzji z dnia 3 sierpnia 2022 r. powód otrzymał pismo o wszczęciu postępowania administracyjnego, następnie możliwości zapoznania się ze

zgrupowanym materiałem dowodowym oraz przedłożeniu wyjaśnień. W konsekwencji powód nie miał wątpliwości co do prowadzonego postępowania oraz jego zakończenia poprzez wydanie decyzji, którą osobiście odebrał i nie wnosił zastrzeżeń co do formy doręczenia, abstrahując od późniejszego złożenia odwołania od tejże decyzji do Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w Ł.. Powód składając odwołanie skorzystał z możliwości ochrony swoich praw, mając w szczególności na uwadze, że decyzja oddziaływała na sferę wykonywania służby, jak i na sferę materialną i rodzinną. Apelujący zaznaczył, że doświadczenie życiowe oraz zasady logiki wskazują, że jeżeli pierwsza decyzja została odebrana osobiście przez powoda bez żadnych zastrzeżeń, to tożsamego zachowania należałoby oczekiwać od powoda w przypadku drugiej decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r. Natomiast kwestionowanie przez powoda formy doręczenia, jak i samego doręczenia przedmiotowej decyzji, wskazuje na wadliwość dokonania tychże czynności przez Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W., w szczególności próby doręczenia tejże decyzji. Istotnym także jest to, że przy założeniu charakteru służby wykonywanej przez strażaków wydaje się, że kwestionowanie przez powoda sposobu działania K. jednostki musiało wynikać z przyczyn obiektywnych i uzasadnionych. Wątpliwości co do wiarygodności zeznań K. B., który wskazywał, że cyt.: „spodziewałem się, że będą trudności z doręczeniem decyzji, ponieważ strażacy z sąsiednich powiatów przekazywali mi, że z p. T. będą problemy. Nie chciałem zabawy w kotka i myszkę”, natomiast bezspornym jest, że uprzednia decyzja z dnia 3 sierpnia 2022 r. o zawieszeniu została odebrana przez powoda bez żadnych zastrzeżeń, który nie uchylał się od jej odbioru. Konkludując zarzuty natury procesowej apelujący podniósł, że mając na względzie powyższe sprzeczności oraz niespójności w wyjaśnieniach pozwanego oraz świadka M. D. Sąd I instancji błędnie ustalił stan faktyczny poprzez przyjęcie doręczenia decyzji powodowi, podczas gdy nie nastąpiło faktyczne wręczenie tejże decyzji, a z zeznań świadka oraz wyjaśnień pozwanego nie można wyprowadzić spójnego przebiegu zdarzenia z dnia 26 października 2022 r. Co istotne, Sąd I instancji również nie wyjaśnił, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom powoda, a uznał w całości wyjaśnienia pozwanego oraz zeznania świadka M. D..

W zakresie zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz.U. z 2022 r. poz. 1969 ze zm.) w związku z art. 276 k.p.k. poprzez przyjęcie, że Komendant (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. mógł dokonać zawieszenia powoda w czynnościach służbowych, gdy na dzień wydawania decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r. obowiązywało zawieszenie powoda w czynnościach służbowych Zastępcy Dowódcy Ratowniczo-Gaśniczej na podstawie postanowienia Prokuratora Okręgowego w P. z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt (...) o poręczeniu majątkowym i oddaniu pod dozór Policji oraz zawieszeniu w czynnościach, apelujący podniósł, że w ocenie powoda na chwilę obecną jedynym aktem władczym stwierdzającym zawieszenie T. Ł. jest postanowienie Prokuratora Okręgowego w (...)z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt (...)o poręczeniu majątkowym i oddaniu pod dozór Policji oraz zawieszeniu w czynnościach. Zgodnie z pkt 4 tegoż postanowienia, T. Ł. został zawieszony w czynnościach Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej w W.. Według wykładni treści postanowienia zawieszenie dotyczy jedynie zawieszenia w czynnościach Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej w W., a nie wszelkich czynnościach jako strażaka zawodowego. Pełnomocnik powoda podniósł, że zgodnie z art. 276 k.p.k., tytułem środka zapobiegawczego można zawiesić oskarżonego w czynnościach służbowych lub w wykonywaniu zawodu albo nakazać powstrzymanie się od określonej działalności lub od prowadzenia określonego rodzaju pojazdów, lub zakazać ubiegania się o zamówienia publiczne na czas trwania postępowania. W sentencji postanowienia o zawieszeniu w czynnościach służbowych należy wyraźnie określić czynności służbowe, w pełnieniu których podejrzany (oskarżony) został zawieszony a w przypadku zawieszenia w wykonywaniu zawodu należy dokładnie określić zawód, którego zawieszenie, jeżeli chodzi o wykonywanie, dotyczy (R.A. Stefański, Środki zapobiegawcze..., s. 169). Zatem jeśli w postępowaniu karnym doszło do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia funkcjonariusza w czynnościach służbowych, to ewentualna decyzja (jeśli została podjęta) organu o zawieszeniu w czynnościach służbowych podlega uchyleniu przez ten organ. W konsekwencji zasadnym jest przyjęcie założenia, zgodnie z którym w sytuacji, gdy funkcjonariusz zostanie zawieszony w czynnościach służbowych w ramach prowadzonego postępowania karnego, to wówczas organ nie ma podstaw do wydania odrębnej decyzji o zawieszeniu funkcjonariusza w czynnościach służbowych (tak wyrok WSA w Warszawie z 16.11.2006 r., II SA/Wa 1249/06, LEX nr 328591). W orzecznictwie wskazuje się, że celem takiego rozwiązania jest zapobieżenie sytuacji, aby w obrocie prawnym funkcjonowały dwa równoległe orzeczenia, różnych organów, rozstrzygających tę samą przedmiotowo sprawę.

Dlatego też, abstrahując od braku doręczenia decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r., przedmiotowa decyzja nie mogła wywołać skutku dalszego zawieszenia powoda przez pryzmat konkurencyjnej regulacji art. 276 k.p.k. i wydanego postanowienia Prokuratora Okręgowego w P. z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt (...).

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 8 k.p. apelujący wskazał, że w ocenie powoda nie nastąpiło doręczenie ww. decyzji, natomiast Komendant (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. wykorzystując zajmowane stanowisko kierownicze oświadczył powodowi o dalszym zawieszeniu w czynnościach służbowych bez uprzedniego poinformowania powoda o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie, możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a ostatecznie bez doręczenia decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października 2022 r. Przyznając, że służba w jednostce Państwowej Straży Pożarnej charakteryzuje się swoistą podległością służbową oraz obowiązkiem wykonywania rozkazów wydawanych przez przełożonych, pełnomocnik powoda zaznaczył, że w ustawie o Państwowej Straży Pożarnej zawarto uprawnienie do zawieszenia strażaka po spełnieniu określonych przesłanek, w tym możliwość przedłużenia zawieszenia do uzyskania prawomocnego wyroku, które może nastąpić w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Natomiast w niniejszej sprawie pozwany, wykorzystując podległość służbową, w sposób arbitralny dokonał zawieszenia powoda bez zapewnienia minimalnych standardów prowadzenia postępowania administracyjnego oraz doręczenia decyzji. W tym względzie wyraża się nadużycie przez pozwanego przysługującego mu prawa do zawieszenia powoda, które godzi nie tylko w żywotne interesy powoda, ale poddaje pod wątpliwość rzetelność oraz wiarygodność działania Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W..

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W ocenie strony pozwanej, podniesione w apelacji powoda zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie, a zaskarżony wyrok odpowiada prawu. W istocie Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego i wyprowadził z niego logiczne ustalenia oraz właściwie zastosował prawo materialne. Pełnomocnik pozwanego podniósł, iż decyzja nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. z dnia 26 października 2022 r. została skutecznie doręczona powodowi w dniu 26.10.2022 r. w obecności M. D., co potwierdził on w złożonych zeznaniach, które w żaden sposób nie pozostają w sprzeczności z uprzednim zachowaniem powoda przy wydawaniu pierwszej decyzji o zawieszeniu, która również została powodowi doręczona osobiście, z tą różnicą, że wówczas powód pokwitował jej przyjęcie. Pełnomocnik pozwanego zwrócił uwagę, że wzmianka o pokwitowaniu odbioru pism przez powoda znajdowała się zwykle pod treścią dokumentu, analogicznie jak miejsce na pokwitowanie odbioru decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. z dnia 26 października 2022 r. Strona pozwana praktykowała doręczanie decyzji administracyjnych, które zasadniczo dotyczyły spraw personalnych, poprzez ich osobiste wręczenie, co potwierdził sam powód. Wbrew twierdzeniom apelującego, fakt odmowy pokwitowania przyjęcia ww. decyzji nr (...) przez powoda wynikał wyłącznie z chęci wywołania zwłoki w doręczeniu tej decyzji i uniemożliwienia w ten sposób przedłużenia zawieszenia go w czynnościach służbowych. Uwzględniając, że na kolejny dzień (27.10.2022 r.) zaplanowane było posiedzenie Sądu Rejonowego w P. w przedmiocie zażalenia powoda na postanowienie Prokuratora Okręgowego w P. z dnia 21.07.2022 r. (sygn. akt (...)) zainteresowany liczył, że ewentualne uwzględnienie złożonego przez niego zażalenia wpłynie na decyzję Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. i okres jego zawieszenia w czynnościach służbowych nie zostanie przedłużony. Sama odmowa pokwitowania doręczenia nie może natomiast wpływać na skuteczność samego doręczenia, do którego doszło. Zdaniem strony pozwanej, o naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu rzekomo wadliwej oceny materiału dowodowego nie może świadczyć również okoliczność „dopytywania się” przez powoda o szczegóły ww. decyzji nr (...) pomimo jej przeczytania, bowiem T. Ł. nie spodziewał się, że w dniu 26.10.2022 r., (kiedy udał się do Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. w celu uzyskania jego podpisu pod przygotowanym projektem opinii na swój temat, którą następnego dnia chciał przedłożyć w Sądzie Rejonowym w P.) doręczona mu zostanie decyzja o przedłużeniu zawieszenia go w czynnościach służbowych; stąd wynikać mogło jego zdezorientowanie, skutkujące upewnianiem się co do treści przeczytanej decyzji. Podjęta przez powoda próba odłożenia w czasie

doręczenie ww. decyzji poprzez zapewnienie, że odbierze ją osobiście następnego dnia nie została zaakceptowana przez Komendanta jednostki. Co do zarzutów związanych z wiarygodnością zeznań świadka M. D. to pełnomocnik pozwanego zaznaczył, że świadek ten nie był obecny podczas całego spotkania powoda z Komendantem, zaś złożona przez niego relacja z części, w której brał udział, jest tożsama z przedstawioną przez K. B.. Nie można także podzielić zarzutów strony powodowej co do rzekomych sprzeczności w zeznaniach K. B.. W rzeczywistości na rozprawie w dniu 20.10.2023 r. ww. nie wskazywał bowiem, jakoby decyzji nie odczytywał tylko przekazał powodowi do zapoznania. Przedstawiciel pozwanego złożył wówczas szczegółowe wyjaśnienia dotyczące projektu opinii przygotowanego przez powoda, po czym przeszedł do opisywania momentu wręczenia decyzji, nie opisując już szczegółowo czynności, jakie miały miejsce pomiędzy dyskusją o opinii a doręczeniem decyzji, w szczególności nie powiedział, jakoby decyzji nie odczytywał. Na rozprawie w dniu 20.10.2023 r. wyjaśnienia K. B. odnosiły się już tylko do najistotniejszego etapu spotkania, tj. momentu doręczenia decyzji. Pełnomocnik pozwanego podkreślił, że postanowienie Prokuratora Okręgowego w P. z dnia 21.07.2022r. nie jest jedynym aktem władczym potwierdzającym zawieszenie powoda w czynnościach służbowych, biorąc pod uwagę w szczególności jej zakres. Przywołany przez stronę powodową wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 16.11.2006 r. (II SA/Wa 1249/06, Legalis nr 292883) dotyczył zawieszania w czynnościach służbowych funkcjonariuszy Policji na podstawie art. 39 ustawy o Policji i wydanego na jego podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 lipca 2002 r. w sprawie trybu zawieszania policjanta w czynnościach służbowych przez przełożonych (Dz. U. Nr 120, poz. 1029). Pełnomocnik pozwanego zwrócił przy tym uwagę, że jakkolwiek możliwość przedłużenia zawieszenia w czynnościach służbowych jako instytucja została przewidziana w różnych ustawach mundurowych, to w odniesieniu do strażaków zastosowanie znajduje art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej. Strona powodowa nie jest przy tym konsekwentna, jednocześnie twierdząc, że zakres postanowienia Prokuratora Okręgowego w P. z dnia 21.07.2022r. jest odmienny od zakresu kwestionowanej decyzji nr (...) Komendanta (...)Państwowej Straży Pożarnej w W. z dnia 26 października 2022 r., gdyż nie dotyczy zawieszania w czynnościach służbowych (ogółem) a jedynie w czynnościach Zastępcy Dowódcy Jednostki Ratowniczo-Gaśniczej w W. (w węższym zakresie), a następnie uznając, iż postanowienie Prokuratora Okręgowego w P.z dnia 21.07.2022 r. jest jedynym aktem władczym stwierdzającym zawieszenie T. Ł. w czynnościach służbowych. Postanowienie Prokuratora Okręgowego w P. z dnia 21.07.2022 r. zostało wydane niezależnie od decyzji podejmowanych przez przełożonego na podstawie ustawy o Państwowej Straży Pożarnej. Z uwagi na prawidłowe doręczenie powodowi decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. z dnia 26 października 2022 r. i upływ terminu do jej zaskarżenia, decyzja ta stała się ostateczna. Co warto podkreślić, decyzja nr (...) z dnia 26 października 2022 r. została wydana w ramach postępowania administracyjnego wszczętego w dniu 29.07.2022 r. zgodnie z ww. zawiadomieniem z dnia 29.07.2022r. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie przeciwko powodowi. Obie ww. decyzje były wydane w tej samej sprawie, wobec tej samej osoby i w tym samym postępowaniu, a zarzuty postawione powodowi w postępowaniu karnym nie zostały zmienione. Stąd nie można mówić o naruszeniu 8 k.p. poprzez jego niezastosowanie i rzekomy brak poinformowania powoda o wszczęciu postępowania w sprawie dalszego zawieszenia w czynnościach służbowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powołując zarzuty naruszenia prawa procesowego, związane z wadliwym ustaleniem przez Sąd I instancji przebiegu zdarzenia z dnia 26.10.2022r. z udziałem stron a następnie świadka M. D., apelujący wyekspozował z jednej strony rozbieżności i nieścisłości w relacjach z przebiegu spotkania z powodem, przedstawionych przez K. B. i M. D., co miało podważyć wiarygodność ich zeznań, jak też subiektywną ocenę zachowania powoda w aspekcie zasad doświadczenia życiowego. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, skuteczne podniesienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Jeśli sądowi nie można wytknąć błędnego z punktu widzenia logiki i doświadczenia życiowego rozumowania, nie dochodzi do obrazy ww. przepisu, nawet jeśli z dowodu można wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 listopada 2023 r. I ACa 22/23 LEX nr 3671583). Odnosząc się do zeznań K. B. i M. D. trzeba pamiętać, że przed Sądem przekazywali oni relację ze zdarzenia sprzed około roku. Trudno byłoby zatem oczekiwać, iż po upływie tak długiego czasu osoby te będą w stanie szczegółowo i

precyzyjnie powtórzyć wszystko to, co zostało powiedziane podczas spotkania w dniu 26.10.2022r. jak też dokładnie oddać zachowania osób, uczestniczących w spotkaniu. Istotne jest bowiem to, co ustalił Sąd I instancji, iż tamtego dnia powód zapoznał się z treścią decyzji Komendanta (...) PSP K. B., miał możliwość jej odbioru i podjął decyzję, aby dokumentu nie odbierać i nie kwitować jego otrzymania. Przedstawiane w apelacji próby oceny zachowania powoda w aspekcie zasad doświadczenia życiowego mają zaś jedynie charakter spekulatywny i nie poddający się obiektywnej weryfikacji. Twierdzeniom apelującego, iż powód odebrał wcześniejszą decyzję o analogicznej treści, potwierdzając własnym podpisem ten fakt, a zatem nie miał racjonalnych podstaw do wzbraniania się przed podjęciem w dniu 26.10.2022r. decyzji nr (...), można skutecznie przedstawić argumentację podniesioną w odpowiedzi na apelację, zakładającą iż T. Ł. miał powody, aby przynajmniej odsunąć w czasie moment wręczenia decyzji, licząc na jej autokorektę w wyniku rozpoznania przez Sąd zażalenia na postanowienie Prokuratora o zawieszeniu go w czynnościach. W konsekwencji ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie sposobu doręczenia powodowi decyzji nr (...) zostały oparte o właściwą ocenę zebranego w tej mierze materiału dowodowego, która nie narusza wyrażonej w art. 233 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów, zaś zarzuty apelacji opierają się w istocie na przedstawieniu subiektywnej wersji przebiegu zdarzeń z dnia 26.10.2022r., mającej charakter polemiki ze stanowiskiem Sądu meriti. Prawidłowo przyjęte przez Sąd I instancji okoliczności, związane z podjęciem w dniu 26.10.2022r. próby doręczenia T. Ł. decyzji nr (...) skutkują uznaniem, iż przedmiotowa decyzja wywołuje przewidziane w niej skutki a zatem nie można przyjąć, tak jak dowodzi tego apelujący, iż decyzja ta wobec jej niedoręczenia adresatowi nie występuje w obrocie prawnym. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 marca 2019 r. I OSK 1467/17 LEX nr 2646153, tryb doręczeń w postępowaniu administracyjnym został określony w rozdziale 8 działu I k.p.a. Zgodnie z art. 39 k.p.a. organ administracji publicznej doręcza pisma za pokwitowaniem przez operatora pocztowego w rozumieniu ustawy Prawo pocztowe, przez swoich pracowników lub przez inne upoważnione osoby lub organy. Stosownie natomiast do art. 46 § 1 i § 2 k.p.a. odbierający pismo potwierdza doręczenie mu pisma swoim podpisem ze wskazaniem daty doręczenia. Jeżeli odbierający pismo uchyli się od potwierdzenia doręczenia lub nie może tego uczynić, doręczający sam stwierdza datę doręczenia oraz wskazuje osobę, która odebrała pismo i przyczynę braku jej podpisu. Przyjmuje się też, że k.p.a. wprowadza zasadę oficjalności doręczeń. Ustawowy obowiązek dokonywania wszelkich doręczeń z urzędu spoczywa na organie prowadzącym postępowanie administracyjne. Zasada oficjalności doręczeń nie oznacza, że organ musi doręczyć pismo do rąk własnych stronie. Przepisy rozdziału 8 działu I k.p.a. dają organowi możliwość postępowania w sytuacji, w której strona unika przyjęcia pisma procesowego. Jedną z takich instytucji jest określony w art. 47 k.p.a. tryb postępowania, gdy odbiorca pisma odmawia jego przyjęcia. W takiej sytuacji skutki odmowy obciążają jego samego i nie mogą być przerzucane na organ doręczający. Wskazuje się, że „w przypadku gdy pismo doręczane jest przez pracownika organu, dowodem odmowy przyjęcia pisma będzie stosowna adnotacja urzędowa”. Sporządzona w dniu 26.10.2022 r. przez przełożonego powoda adnotacja urzędowa znajduje potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy, dotyczącym okoliczności, związanych z odmową przyjęcia pisma. O skutkach odmowy przyjęcia przez adresata decyzji administracyjnych Naczelny Sąd Administracyjny wypowiedział się także m.in. w wyroku z dnia 14 czerwca 2017 r. I OSK 179/17 LEX nr 2338577, przyjmując iż strona nie może traktować odmowy przyjmowania pism jako jeszcze jednego środka obrony własnych interesów. W konsekwencji musi liczyć się z tym, że nieuzasadniona odmowa przyjęcia pisma prowadzi do uznania doręczenia jako prawnie skutecznego; podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 października 2019 r. II SA/Wa 738/19 LEX nr 3031720 uznał, iż strona nie może traktować odmowy przyjęcia pisma jako jeszcze jednego środka obrony własnych interesów. Odmowa przyjęcia pisma, z uwagi na fikcję doręczenia z art. 47 § 2 k.p.a., rodzi bowiem takie same skutki prawne jak skuteczne doręczenie tego pisma do jego adresata. Negatywne stanowisko adresata w przedmiocie przyjęcia pisma nie może udaremnić prawnego skutku jego doręczenia oraz wstrzymać całego biegu postępowania. Zatem adresat nie może - poprzez odmowę przyjęcia pisma - uchylić się od skutków prawnych doręczenia.

Kwestionując wywołanie skutków prawnych decyzji nr (...) w zakresie stosunku służbowego T. Ł., strona powodowa powołała się również na uchybienie pracodawcy, polegające na braku formalnego wszczęcia postępowania administracyjnego, zawiadomienia o tej czynności adresata decyzji i tym samym uniemożliwienie mu udziału w postępowaniu administracyjnym. Co do tego aspektu sprawy należy podkreślić, iż nie należy do kompetencji sądu powszechnego rozstrzyganie, czy w tej sprawie było konieczne wszczęcie odrębnego postępowania administracyjnego, czy też przedmiotowa decyzja została wydana w ramach postępowania, w wyniku którego

została wydana wcześniejsza decyzja nr (...) z dnia 03 sierpnia 2022 r. Kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania, co do zasady pozostaje poza przedmiotem postępowania sądem powszechnym, który może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, wyrażany jest również pogląd, że decyzja administracyjna nie może wywoływać skutków prawnych, pomimo jej formalnego nieuchylenia, jeśli jest dotknięta wadami, godzącymi w jej istotę jako aktu administracyjnego. Do takich wad zalicza się brak organu powołanego do orzekania w określonej materii oraz niezastosowanie jakiejkolwiek procedury lub oczywiste naruszenie zasad postępowania administracyjnego (vide: uchwały: z dnia 21 listopada 1980r., sygn. III CZP 43/80, OSNCP 1981/8/142; z dnia 21 września 1984r., sygn. III CZP 53/84, OSNC 1985/ 5-6/65; z dnia 27 listopada 1984r., sygn. III CZP 70/84, OSNCP 1985/8/108). Tak rozumianą wadą nie jest jednak dotknięta decyzja nr (...), przez co brak jest podstaw aby uznać, iż w faktycznie nie występuje w obrocie prawnym. W tym aspekcie rozważań należy odnieść się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 8 k.p., opartego na suponowanym naruszeniu wymogów procedury administracyjnej w związku z wydaniem decyzji nr (...). Skoro tak jak to już wcześniej zaznaczono, potencjalne uchybienia pracodawcy powoda, związane z wydaniem zaskarżonej decyzji nie mogą stanowić przesłanki, uzasadniającej uznanie tej decyzji za niewystępującą w obrocie, to tym samym nie sposób byłoby uznać, że mogą być one podstawą do stwierdzenia, iż zachowanie pozwanego, polegające na wydaniu wzmiankowanej decyzji jest działaniem podjętym z naruszeniem klauzuli generalnej, określonej w art. 8 k.p.

Bezzasadny jest także powołany w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego - art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej w związku z art. 276 k.p.k. poprzez przyjęcie, że Komendant (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. mógł dokonać zawieszenia powoda w czynnościach służbowych, gdy na dzień wydawania decyzji nr (...) Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej z dnia 26 października r. obowiązywało zawieszenie powoda w czynnościach służbowych Zastępcy Dowódcy Ratowniczo-Gaśniczej na podstawie postanowienia Prokuratora Okręgowego w P. z dnia 21 lipca 2022 r. Wbrew stanowisku strony powodowej, zastosowanie w toku postępowania przygotowawczego środka zapobiegawczego, określonego w art. 276 k.p.k., nie wyłącza zastosowania środków, przewidzianych w art. 39 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej. Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie, rozpoznawanej na gruncie analogicznie brzmiącego art. 39 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, akceptując stanowisko Sądu I instancji wyjaśnił, że kwestię zawieszenia w czynnościach służbowych odrębnie reguluje ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego Zgodnie z art. 249 § 1 k.p.k., środki zapobiegawcze można stosować w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, a wyjątkowo także w celu zapobiegnięcia popełnienia przez oskarżonego nowego, cięższego przestępstwa, można je stosować tylko wtedy, gdy zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił przestępstwo. Oznacza to, że podstawową przesłanką zastosowania środka zapobiegawczego w świetle Kodeksu postępowania karnego jest dobro postępowania karnego. Z kolei w myśl § 2 powyższego przepisu, w postępowaniu przygotowawczym można stosować środki zapobiegawcze tylko względem osoby, wobec której wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów. Natomiast według art. 276 k.p.k., tytułem środka zapobiegawczego można zawiesić oskarżonego w czynnościach służbowych lub w wykonywaniu zawodu albo nakazać powstrzymanie się od określonej działalności lub od prowadzenia określonego rodzaju pojazdów, lub zakazać ubiegania się o zamówienia publiczne na czas trwania postępowania. Zatem zastosowanie przez Prokuratora środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w czynnościach służbowych nie zwalnia organu z obowiązku zawieszenia policjanta na mocy wskazanego już wyżej art. 39 ust. 1 ustawy o Policji w czynnościach służbowych. W tym miejscu Sąd wskazał, że inne przesłanki stanowią podstawę zastosowania przez Prokuratora środka zapobiegawczego, a inne przesłanki stanowią podstawę wydania rozstrzygnięcia na mocy ustawy o Policji. Ponadto o ile zastosowanie środka zapobiegawczego ma charakter fakultatywny, to zawieszenie Policjanta w czynnościach służbowych na mocy ustawy o Policji ma charakter obligatoryjny. Te same argumenty odnoszą się do środków, podjętych przez Komendanta (...) Państwowej Straży Pożarnej w W. wobec powoda, podjętych na podstawie art. 39 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej. Skoro zawieszenie powoda w czynnościach służbowych, dokonane w oparciu o art. 39 ust. 1 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej miało charakter obligatoryjny, niezależnie od tego, czy organ procesowy podjął czynności, przewidziane w art. 276 k.p.k., to tym samym przedłużenie okresu zawieszenia w czynnościach służbowych na mocy art. 39 ust. 3 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej nie

mogło być wyłączone w wyniku uprzednio wydanego postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego. Mając zatem na uwadze, iż apelacja strony powodowej opiera się w istocie na przedstawieniu subiektywnej interpretacji prawidłowo ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego, która nie znajduje oparcia w okolicznościach sprawy, a przy tym ferując zaskarżone orzeczenie Sąd I instancji nie naruszył prawa materialnego, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł o oddaleniu apelacji. Na podstawie art. 98 k.p.c. na rzecz pozwanego zasądono zwrot kosztów zastępstwa procesowego za II instancję w wysokości określonej w § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. §2 pkt 5 i z § 10 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804). Jednocześnie Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do nieobciążania powoda kosztami procesu za II instancję. W judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż dla zastosowania odstępstwa od zasady odpowiedzialności za wynik procesu nie jest wystarczająca okoliczność niekorzystnej sytuacji majątkowej strony przegrywającej. Powinien zachodzić bowiem dodatkowy element wynikający z samego charakteru rozpoznawanej sprawy, np. precedensowe okoliczności, niespójności w orzecznictwie przy rozpoznawaniu danego zagadnienia, wyłączność drogi procesu dla osiągnięcia zamierzonego celu (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 maja 2022 r. I ACa 46/21 LEX nr 3369988, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 grudnia 2021 r. I ACa 386/21 LEX nr 3343125). Nadto, tak jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 29 kwietnia 2021 r. I ACa 510/20 LEX nr 3216582, powód musi ponieść ryzyko przegrania sprawy, skoro zdecydował się kontynuować dochodzenie roszczenia w sytuacji jego rzetelnej i wyczerpującej oceny przez sąd I instancji.